Robin Hood FLOUR

פאר אלע היימישע געבעקסן

דעם

רב׳ס טאָכטער

א העכסט שפּאַנענדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטראַלטער פון לעאָן וויזענטעל

(פאָרזעצונג)

— וואָס שטייט איר ווי די לייר מענע גולב׳ס און לאָזט דער פאַר־דאַכטער אידישער מיידל אנטלויפן? — האָט ער אויסגערופן מיט א דר־נערנדער שטימע. — וואָס האָט איר זיך אזוי דערשראָקן פאַר דעם מאַס־קירטן רייטער? ווער איז ער? קיי־נער האָט היינט ניט קיין זיכערן אונזערע פאַרגעניגנס, מעג דאָס זיין אפילו דער גרעסטער אין אונ־זער לאַנד. קומט, לאָמיר אים נאַכלויפן און זיי ביידע באַשטראָ־פען.

די דאָזיקע ווערטער האָבן געוואָרקט ווי בויטאַוול אויף א פייער. די אויס־רעגונג איז אין איין סעקונדע גע־וואָרן נאָך דערפאַר ווייל ער האָט אין מאַן האָט זיך די צוויי רייד־טער און דערנאָך האָט ער זיי פאַר־שאַפט אנדערע צרות.

עס האָט אויסגעזען אזוי ווי דאָס פערד וואָלט געווען אין א פאַרבינדונג מיט די מאַס און וואָלט צוזאַמען מיט זיי פראַטעסטירט קעגן דעם וואָס זיין האַר האָט געראַטעוועט דאָס אידישע מיידל.

דער קרעפטיקער רייטער האָט אַנ־געווענדעט זיין גאַנצע קונסט אין אומ־גאַנג מיט זיין פערד און ער האָט אים געוואָלט צווינגען דורכצופירן זיין פאַרלאַנג, אָבער דער פערד האָט זיך איינגעשפּאַרט און ער האָט זיך פלוצ־לונג א וואָרף געטאָן מיט זיינע פאַ־דערשטע פיס אויף דעם באָדן און איז אזוי אויף לחבעים געבליבן ליגן בין די מאַסע אין שוין געווען נאָענטן צו די רייטער.

די געשרייען, לויפן און די קר־לות, וועלכע האָבן זיך אַרויסגערופן פון די פאַר׳שיכו׳טע העזער פון די פרויען און מענער, האָבן ערות גע־זאָגט, אז קוים וועלן זייערע קרבנות אריינפאַלן אין זייערע הענט, וועלן זיי באַהאַלדלט ווערן אַן דעם מינדסטן רח־מנות.

די באַגלייטער פון דעם רייטער, וועלכע זיינען געווען אויף זייערע פערד צווישן דער מאַסע און דעם גע־פאַלענעם פערד, האָבן דערפאַר אַרויס־געצויגן זייערע שווערדן און זיי זיי־נען געווען גרייט מיט זייער איינענעם לעבן צו פאַרטיידיקן דעם לעבן פון יענעם, וועמען זיי האָבן אנגערופן פריינע.

אבער צום שלום האָט עס אויסגע־זען, אז דער שיינער אַראַבישער פערד וואָרט געווען געראַטן אין זיכען זיך בלויז צו רייצן מיט דער ווילדער מאַ־סע. פונקט דאַמאָלסט וועלן די געפאַר האָט אויסגעזען צו זיין אומפאַרמייד־לאַך, ווען די אנגרייפער זיינען שוין געווען גאַנץ נאָענטן און עס האָבן זיך שוין דערהערט זייערע טריאומפירנדע אויסגעשריען. האָט זיך דאָס פערד גיין. צוערשט האָט ער זיך נעשטעלט אויף די הינטערשטע פיס און אויס־ווארן נאָך גרעסער ווי פריער, און זיי מאַן האָט זיך די גאַנצע מאַ־סע געוואָרפן נאָך דעם אנטלויפנדן רייטער און האָט זיך געגנומען יאָגן נאָך אים.

דערווייל איז דער יונגערמאַן מיט חנה׳לען געפלוגן. איבער דעם מאַרק און האָט געוואָלט וואָס שנעלער אַרויס־פאָרן פון שטאָט. זיינע פריינט זיינען בלויז צו ווייניק אים כדי צוזיקהאַלטן די מאַסן ווען דאָס זאָל נויטיק זיין.

אבער גראָד דערפאַר ווייל ער האָט געוואָלט וואָס שנעלער אַוועקפליגן פון די אויגן פון די צעוויילדעוועטע מאַסן, האָט זיך דער פערד איינגע־שפּאַרט און ער האָט ניט געוואָלט גיין. צוערשט האָט ער זיך נעשטעלט אויף די הינטערשטע פיס און אויס־ווארן נאָך גרעסער ווי פריער, און זיי מאַן האָט זיך די גאַנצע מאַ־סע געוואָרפן נאָך דעם אנטלויפנדן רייטער און האָט זיך געגנומען יאָגן נאָך אים.

דערווייל איז דער יונגערמאַן מיט חנה׳לען געפלוגן. איבער דעם מאַרק און האָט געוואָלט וואָס שנעלער אַרויס־פאָרן פון שטאָט. זיינע פריינט זיינען בלויז צו ווייניק אים כדי צוזיקהאַלטן די מאַסן ווען דאָס זאָל נויטיק זיין.

אבער גראָד דערפאַר ווייל ער האָט געוואָלט וואָס שנעלער אַוועקפליגן פון די אויגן פון די צעוויילדעוועטע מאַסן, האָט זיך דער פערד איינגע־שפּאַרט און ער האָט ניט געוואָלט גיין. צוערשט האָט ער זיך נעשטעלט אויף די הינטערשטע פיס און אויס־ווארן נאָך גרעסער ווי פריער, און זיי מאַן האָט זיך די גאַנצע מאַ־סע געוואָרפן נאָך דעם אנטלויפנדן רייטער און האָט זיך געגנומען יאָגן נאָך אים.

דערווייל האָט דער רייטער מיט חנה׳לען געפלוגן מיט א שפּאַטישער גע־לעכטער, און ער האָט אנגעפאַנגען צו לויפן מיט אן אומגעוויינלאַכער קראַפט.

אַרויספאָרן פון שטאָט איז שוין אבער דאַמאָלסט געווען אוממעגלאַך, ווייל די מאַסע האָט זיך פאַנאַנדער־געטיילט אויף אַלע זייטן און זיי האָ־בען פאַרשטעלט אַלע וועגן.

דער רייטער האָט אבער געוואוסט פון א גאַרטן ביי וועלכן דער טויער איז קיינמאָל ניט געווען פאַרשלאָסן. ער האָט געוואוסט, אז קוים וועט עס אים געלונגען אריינצוקומען אין דעם דאָזיקן גארטן ווען ער זיין געזיכערט פון די פאַרפאָלגונגען פון די דאָזי־קע מאַסן.

ניט לאַנג טראַכטנדיק האָט ער זיין פערד געווענדעט אין דער ריכטונג פון דעם גארטן, און אין עטלאַכע מי־נוטן אַרום האָט ער שוין געהאַט פאַר־שלאָסן דעם שווערן אייזערנעם טויר אין הינטער זיך און ער האָט זיך גע־פילט זיכער.

חנה׳לען האָט דער רייטער מיט גרויס צערטלאַכקייט און מיטליידס געפיל אויפגעלייגט אויפן גראָז און ער האָט אנגעפאַנגען צו טראַכטן ווי אַזוי זי ווידער צו ברייגען צו דעם באַוואוסטזיין, ווייל ווען ער האָט זי געבראַכט אין גארטן איז זי שוין געווען אינגאַנצן באַוואוסטלאָז.

דערווייל האָבן זיך די בלוטדורשטי־קע מאַסן אנגעוואָלט אַרום דעם גאַר־טען און זיי האָבן געפאַרערט זייערע קרבנות. זיי האָבן געליאַרעטע אין געוואַלדעוועט און די מער קרעפטיקע פון זיי האָבן אנגעפאַנגען צו שטור־מען דעם טויער.

פלוצלונג איז געוואָרן שטיל. די קו־לות האָבן זיך איינגעשטילט ווי אַזי־מער א פאַר׳בישופ׳טער ווירקונג, און אַלע פנים׳ער זיינען געווענדעט אין איין ריכטונג.

די אַרואַכע פון דער נייער אי־בעראַשונג איז געווען דאָס דערשיי־נען פון א רייטער, וועלכער האָט פון זיך אַראָפּגעוואָרפן די מאַסקע און פאַר וועלכן גרויס און קליין האָט גע־קראָגן דעם גרעסטן דרך ארץ ווען זיי האָבן אים דערקאָנט.

זיך אָפּגעשלאָגן ווי א שפּאַטישער גע־לעכטער, און ער האָט אנגעפאַנגען צו לויפן מיט אן אומגעוויינלאַכער קראַפט.

אַרויספאָרן פון שטאָט איז שוין אבער דאַמאָלסט געווען אוממעגלאַך, ווייל די מאַסע האָט זיך פאַנאַנדער־געטיילט אויף אַלע זייטן און זיי האָ־בען פאַרשטעלט אַלע וועגן.

דער רייטער האָט אבער געוואוסט פון א גארטן ביי וועלכן דער טויער איז קיינמאָל ניט געווען פאַרשלאָסן. ער האָט געוואוסט, אז קוים וועט עס אים געלונגען אריינצוקומען אין דעם דאָזיקן גארטן ווען ער זיין געזיכערט פון די פאַרפאָלגונגען פון די דאָזי־קע מאַסן.

ניט לאַנג טראַכטנדיק האָט ער זיין פערד געווענדעט אין דער ריכטונג פון דעם גארטן, און אין עטלאַכע מי־נוטן אַרום האָט ער שוין געהאַט פאַר־שלאָסן דעם שווערן אייזערנעם טויר אין הינטער זיך און ער האָט זיך גע־פילט זיכער.

חנה׳לען האָט דער רייטער מיט גרויס צערטלאַכקייט און מיטליידס געפיל אויפגעלייגט אויפן גראָז און ער האָט אנגעפאַנגען צו טראַכטן ווי אַזוי זי ווידער צו ברייגען צו דעם באַוואוסטזיין, ווייל ווען ער האָט זי געבראַכט אין גארטן איז זי שוין געווען אינגאַנצן באַוואוסטלאָז.

דערווייל האָבן זיך די בלוטדורשטי־קע מאַסן אנגעוואָלט אַרום דעם גאַר־טען און זיי האָבן געפאַרערט זייערע קרבנות. זיי האָבן געליאַרעטע און געוואַלדעוועט און די מער קרעפטיקע פון זיי האָבן אנגעפאַנגען צו שטור־מען דעם טויער.

פלוצלונג איז געוואָרן שטיל. די קו־לות האָבן זיך איינגעשטילט ווי אַזי־מער א פאַר׳בישופ׳טער ווירקונג, און אַלע פנים׳ער זיינען געווענדעט אין איין ריכטונג.

די אַרואַכע פון דער נייער אי־בעראַשונג איז געווען דאָס דערשיי־נען פון א רייטער, וועלכער האָט פון זיך אַראָפּגעוואָרפן די מאַסקע און פאַר וועלכן גרויס און קליין האָט גע־קראָגן דעם גרעסטן דרך ארץ ווען זיי האָבן אים דערקאָנט.

לשנה טובה קאַרדס:

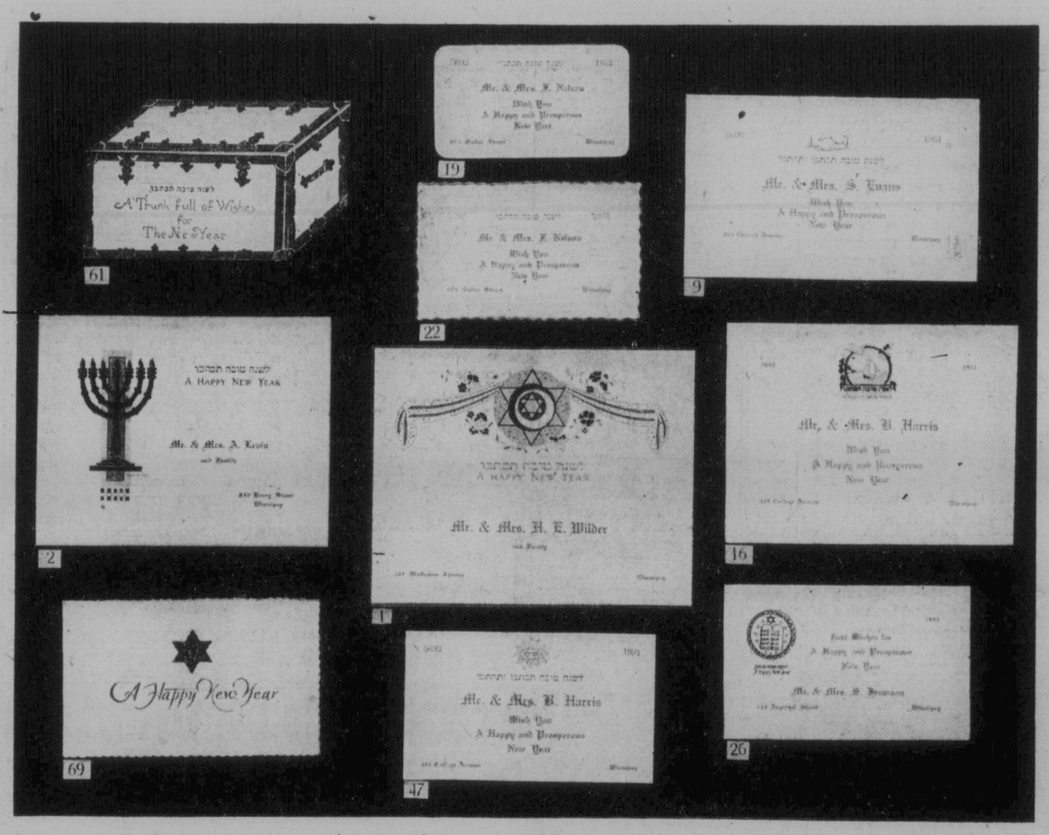

דאָס זיינען נאָר עטלאַכע פון די צענדליקער סטיילס

מיר האָבן דעם שענסטן אויסוואַל אין שטאָט. ניט אריין אייער באַשטעלונג איצט — לאָזט עס ניט איבער אויף דער לעצטער מינוט. טעלעפאָנירט אונז אָפּ און מיר וועלן צו אייך צושיקן אונזערע סעמפּלס, אָדער קומט צו אין אונזער אָפּיס און מאַכט אייער אויסוואַל

"דאָס אידישע וואָרט"

165 Selkirk Ave. Phones 52 213-55 409

1 טאָג

ג. פ. פאַרטנאַי מענעדזשער

ג ע ד י י נ ק ט ! אז מיר קאָנען אייך געבן באַרונג אויב איר פאַר־לאָנט, אין אַלע אייערע — דריי קליינינג אָדער פאַרבן

PERTH DYE WORKS LTD. 37 266

פאַר בעסטע רעזולטאַטן - -

פאַרלאַנגען די בעסטע קעכערינס בלויז

- דזשעל -

סוויפט׳ס כשר דזשעל שאָרטענינג איז שטענדיק גוט — שטענדיק ריין — מישט זיך לויכט מיט מעל — מאַכט זיך ניט ברענענדיק — איז טעם׳לאָז און גערולאָז.

דזשעל שאָרטענינג

איז א כשר׳ע ריינע וועדזשעטעבל מיכר פעטקייט און איז

"ניט פלייש-ניט מילכיק"

מוזיגטער גוטע קעכערנס קלייבן אויס סוויפט׳ס דזשעל שאָרטענינג פאַר אַלע געבעקסן און צו פרעגרען.

Swift Canadian Co.
Limited

עד איז געקומען ...

(דערציילונג — נאָך דייטשן)

פון נ. פאַלאַר

קיין יונג מיידעלע איז ניט שוין ניט געווען. דאָס האָט זי געוואוסט. אבער פינף און דרייסיק יאָר? זי האָט עס אליין קוים געקאָנט גלויבן אויף זיך. דאָך איז עס געווען אז אמת.

ווי שנעל די יאָרן אירע זיינען פאַרבייגעלאָפן! נאָך איידער זי האָט געהאַט צייט זיך אַרומצוזעען, וואו זי האַלט אין דער וועלט, איז שוין גע־ווען נאָך אַלעמען . . . ווען, כ׳לעבן, האָט זי דען געהאַט א רואיקע שעה צו קאָנען זיך אָפּגעבן חשבון הנפש, צו קאָנען א טראַכט טאָן ווען א תכ־לית?

זי האָט זיך מיטאַמאָל נעכאַפּט, אז זי איז געלעטערט, אָפּגעלעבט, פאַר־ווערקט. עס איז שוין אבער געווען שפּעט, אפשר שוין צו שפּעט.

עס איז געשעען פאַרן שפּיגל. זי האָט דערזען פאַר זיך אַן אָפּגעעערט געזיכט מיט רינע פעלדלאָך אַרום דעם מויל און "זעקעלאַך" אַרום די פאַרלאַשענע אויגן. מיט א פאַרקלעמ־טען גענטיס האָט זי — צום ערשטן מאָל — זיך פאַרטראַכט ווען אירע פינף און דרייסיק יאָר, וואָס זיינען אָפּגעלאָפן ווי איין טאָג, זיינען זי גע־דיינקט זיך, איז זי געווען איינגע־שאַפן אין דעם יאָר פון אַרבעט. מיט איר אַרבעט האָט זי אויסגעהאַל־טען די אַלטע מאַטע־מאַמע. מיט אי־רע צען פינגער האָט זי אויפגעצויגן די קליינע ברידערלאַך און שווערטער לאָך.

אויצטער איז זי אליין. די שווערסטע זיינען מער אַדער וויניקער אומגליק־לאָך פאַרהייראַט, אבער דאָך פאַר־זיכערט. די ברידער האָבן זיך אויפ־געלאָזט אויבער דער וועלט, קיינער קו־מערט זיך ניט ווען אין איר.

זינט זי דאַרף מער אזוי פיל ניט אַרבעטן, איז געוואָרן איינזאַם אַרום איר — און לאַנגווייליק. וואָלט זי וואָלט געקאָנט גיין צו זיי, — איז דאָס אויף ניט. די אַמאָליקע חבר׳־טעס אירע האָט זי פאַרלוירן, און די אנדערע מיידלאַך פון איר עלטער האָ־בען שוין אויף מענער און קאָנען זיך מיט איר ניט אָפּגעבן. אָך, ווען זי וואָלט אויך געהאַט א מאַן!

ווי אזוי, איינגעטלאַך, האָט זיך עס געמאַכט, וואָס זי האָט קיינמאָל ניט געטראָפן א יונגנאַן, מיט וועמען זי וואָלט געקאָנט חתונה האָבן? דער עכטער איז: ווידעראַמאָל די אַר־בעס! צי האָט זי דען אַמאָל צייט געהאַט פאַר אזוינע זאַכן? אז נאָכנעט האָט די אַרבעט אויסגעפילט אַלע אירע געדאַנקען! און אין די אַזונען פרעגט זי מיט שוער, בלייענע גלי־דער זיך אריינוואַרפן אין בעט אריין און אָפּשלאָפן, ווי א טויטע, אַן חלו־מיתן, ביז אין פרימאָרגן.

דעם אמת נעזאָגט, האָט זי בין היינט גאָר קיינמאָל ניט געפילט אין זיך דעם פאַרלאַנג נאָך א מאַן.

ערשט אין פרילינג, ווען זי פלעגט יאָר אין, יאָר אויס זעען ווי די יונ־גערייט און מיידלאַך גייען אַרום צו־זאַמען מיט אויפגעלייכטענע, אויפגע־מונטערטע בליקן, פלעגט עפּעס א ניי געפיל זיך א ריר טאָן ביי איר אין האַרצן. עס איז אבער געווען ניכער א געפיל פון תנאה צו יענעמס ליב־טער יונגן, אייער א ביינקעניש נאָך ליבע. און אין די זומער נעכט, פאַרן שלאָפן גיין, ווען די אַנפּטע נאַכט־ווינטלאַך האָבן געגערטלט איר לייב, האָט זי זון־פאַרפלייצטע פעלדער, ווייטע הימלען און א. וו. . . . דעם נאָכצו טאָג האָט זי געמורמלט פאַר זיך: "אי־בערמאָרגן, פינף אזייגער . . . " עס איז געווען פאַר איר א גרויסער מאַ־מענט, די שעה פון איר גליק אין לעבן! . . .

די נאַכט פון שבת קענן זונטאָג איז זי שלעכט געשלאָפן. עס האָבן זיך איר געבאַמבלט שלעכטע געדאַנ־קען. איין מאָל האָט זיך איר גע־חלומ׳ט, אז זי האָט מיט א נאַנצער שעה פאַרשפּעטיקט צו קומען צום טע־אַטער און זי האָט אים שוין דאָרט ניט געטראָפן. א צווייטן מאָל האָט זיך איר ע׳חלומ׳ט, ווי זי פאָרט אין אַ אַוטאָמאָביל צום טעאַטער. דער אור־טאָמאָביל איז געפאָרן אין געפאָרן אין האָט אַלץ ניט געקאָנט אָנקומען צו דעם פּלאַץ. אין דער זיך אויסגעכאַפּט אין א טויטלאַכער אנגסט און זי האָט געצייטלט די מינוטן, ביז עס איז גע־ווארן טאָג. נאָכן פרי איז זי אויפגע־שטאַנען און זי האָט זיך גענומען גרייט־טען צו דער באַנענעניש . . .

זי האָט געוואָלט זיין אויסגעפּוצט, ווי נאָך קיינמאָל ניט אין איר לעבן: קיין מער פייערלאַכע געלענגהייט האָט זי ביז יענעם טאָג ניט געהאַט . . . אמאָל צוואַנציק האָט זי זיך פאַרקעמט, די האָר, ביז זי האָט צונעטראָפן, אז זיי זאָלן ליגן, ווי זי האָט געוואָלט פאַר איר פנים, וואָס האָט צוליב דער אומרואיקער נאַכט אויסגעזעען באַזונ־דערס מיד און אָפּגעצוינט, זי האָט זיך געשראָקן . . . אין זי טאַקע ניט צו אַלט פאַר אים? ער איז דאָך נאָר נאָר א אינגל, ערשט דרייסיק יאָר אַלט! וועט ער באַמערקן די קניי־טשען אַרום איר מויל? ווער ער זיך זאָל אויגען פרינע וועט אייך מיחל זיין אייער טאָט — האָט דער גראַף, וועלכער האָט באַמערקט די גרויסע ווער־קונג פון זיינע ווערטער — האָט ער ווייטער פאַרטגעזעצט: — אבער איר מוזט באַלד פאַרלאָזן דעם פּלאַץ און זיך צוריקקערן אין מאַרק.

— זאָל לעבן אונזער פרינץ! — האָט פּלוצלונג איינער פון דער מאַסע אויסגערופן.

— לאָזט לעבן זאָל אונזער קאַנצ־לער! — האָט א צווייטער געענט־פערט, און דער עולם האָט זיך ביס־לאַכוויין אָנגעפאַנגען צו צעגיין. גלייך ווי עס וואָלט גאָרניט געשעען, און ווייר ניקער ווי אין עטלאַכע מינוט אַרום זיינען שוין אַלע ווידער געווען צוריק אין מאַרק און זיי האָבן זיך ווידער אי־ן־ברינגענען צו די ווערטהאַלטונגען און די פאַרגעניגנס פון דעם קאַרני־וואַל און אין חנה׳לען האָבן זיי שנעל פאַרגעסן.

פרינץ עמעריך איז געווען א שיי־נער, קרעפטיקער און מוסקולעזער יונ־גערמאַן פון א יאָר פיר און צוואַנציק. דערפאַר האָט ער אויסגעזען ווי א ריז, אבער זיין פנים האָט געהאַט דעם אויסדרוק פון קינדערשער מילד־קייט און מען האָט טאַוויש אים גלייך געקענט דערקענען, אז ער איז א זעל־טען גוטער.

קיין גרויס דערפאַרונג אין לעבן האָט דער פרינץ אין יענער צייט ניט געהאַט און באַזונדערס האָט ער דאָ־מאָלסט נאָך גאָרניט געוואוסט ווען אירן און אירנטום. ער איז אויפגע־צויגן געווארן אין זיין מוטער פאַלאַץ וואָו די בעסטע לערער האָבן אים גע־נעבן ביכדונג, אבער פון דעם פּראַק־טישן לעבן האָט ער זייער ווייניק פאַר־שטאַנען.

עמעריך איז געווען דער איינציקער זון פון דער רענירנדער פרינצעסן מאַ־ריע, וועלכע איז געווען א גרויסע שיינהייט און זייער א כיטרע פרוי, און צו אירע אַכציעס זיינען גאָר ניט געווען קיין גרעניצן. זי איז פאַר־בליבן אן אלמנה ווען זי איז נאָך גע־ווען זייער יונג, און זיינט דאַמאָלסט האָט זי זיך אנטזאָגט חתונה צו האָבן א מאַן. זי האָט געלעבט אויסשליסלאַך פאַר איר זון. איר העכסטע אויפגאַבע אין לעבן איז געווען, צ ווערנרעסערן איר מאַכט, אויסצובייטערן די נרע־ניצן פון איר פירסטנטום, און אויב מעגלאַך, אנצוטאָן א קעניגלאַכע קרוין אויף דעם קאָפּ פון איר בן יחיד.

— דער קאַנצלער! — האָבן אַלע געמורמלט.

— איך בין איבעראַשט ווי איר קאָנט אין דעם טאָג פון אייער יום־טוב פאַרלירן אייער מענשלאַכקייט און זיך אויפפירן ווי חיות — האָט דער מאַן אויף דעם פערד אויסגערופן. — לאָזט אָפּ די מענשן אין נאַרטן און קערט זיך אום צוריק צום קאַרניוואַל און זעצט פאַרט אייער פייעראַלאַכקייט אַן שטערונגען.

דער וואָס האָט אַרויסגערעדט די דאָזיקע ווערטער, וועלכע האָבן גע־האַט א גוואַלדיקע ווירקונג, איז ווירק־לאַך געווען דער קאַנצלער פון טירנע — גראַף באַטיאַנע — וועמען אַלע אין דעם דאָזיקן פירסטענטום האָבן פאַרערט און ליב געהאַט.

גראַף באַטיאַנע איז געווען באַ־קאַנט אַלס ערלאַכער און זייער ליבע־ראַלער מענש, וועלכער פלעגט זיך אָפּט מאָל איינשטעלן ביי דער פרינ־צעסן פאַר די אינטערעסן פון דעם פאָלק און איז דערפאַר געווען אַלע־מענס ליבלינג.

— דער מאַן, וועלכער האָט גערא־טעוועט די מיידל פון אייערע הענט, — האָט גראַף באַטיאַנע ווייטער גערעדט מיט א קלינגענדער שטי־מע, — איז אייער קרוין פרינץ עמע־ריך.

— דער פרינץ! — האָבן אַלע אין איין קול אויסגערופן אין גרויס איבעראַשונג.

— יאָ, דער פרינץ, — האָט דער גראַף געענטפערט, — אונזער אייר־דעלער און גרויסמוטיקער פרינץ האָט ניט געקאָנט צוזען ווי איר ווילט דערמאָרדן א שוואַכע, הילפלאָזע מיי־דעל, און ער האָט עס באַטראַכט פאַר זיין פליכט זי צו באַרייען אין איי־ערע הענט. ווען איר וועט זיך אויס־ניכטערן וועט איר נאָט דאַנקען וואָס ער האָט אייך ניט געלאָזט באַגיין דעם דאָזיקן אַפּשייליכן פאַרברעכן.

דערהערנדיק, אז דאָס איז דער קרוין פרינץ, און זיי האָבן זיך דאָס נאָך אים אזוי געיאָגט און זיי האָבן אים געדראָעט מיט דעם טויט, איז די מאַסע געווארן א טויט דערשראָקענע. די מענער האָבן אַראָפּגעכאַפּט די היט־לען און די פרויען זיינען געפאַלן אויף די קני און זיי האָבן פלוצלונג אָנ־געפאַנגען צו מורמלען א געבעט פאַר דעם פרינץ און פאַר זיין מוטער די פרינצעסן.

— איר דאַרפט זיך ניט שרעקן, אונזער פרינץ וועט אייך מוחל זיין אייער טאָט — האָט דער גראַף, וועלכער האָט באַמערקט די גרויסע ווער־קונג פון זיינע ווערטער — האָט ער ווייטער פאַרטגעזעצט: — אבער איר מוזט באַלד פאַרלאָזן דעם פּלאַץ און זיך צוריקקערן אין מאַרק.

— זאָל לעבן אונזער פרינץ! — האָט פּלוצלונג איינער פון דער מאַסע אויסגערופן.

— לאָזט לעבן זאָל אונזער קאַנצ־לער! — האָט א צווייטער געענט־פערט, און דער עולם האָט זיך ביס־לאַכוויין אָנגעפאַנגען צו צעגיין. גלייך ווי עס וואָלט גאָרניט געשעען, און ווייר ניקער ווי אין עטלאַכע מינוט אַרום זיינען שוין אַלע ווידער געווען צוריק אין מאַרק און זיי האָבן זיך ווידער אי־ן־ברינגענען צו די פאַרטיק געווארן און די אונטערהאַלטונגען און די פאַרגעניגנס פון דעם קאַרני־וואַל און אין חנה׳לען האָבן זיי שנעל פאַרגעסן.

פרינץ עמעריך איז געווען א שיי־נער, קרעפטיקער און מוסקולעזער יונ־גערמאַן פון א יאָר פיר און צוואַנציק. דערפאַר האָט ער אויסגעזען ווי א ריז, אבער זיין פנים האָט געהאַט דעם אויסדרוק פון קינדערשער מילד־קייט און מען האָט טאַוויש אים גלייך געקענט דערקענען, אז ער איז א זעל־טען גוטער.

קיין גרויס דערפאַרונג אין לעבן האָט דער פרינץ אין יענער צייט ניט געהאַט און באַזונדערס האָט ער דא־מאָלסט נאָך גאָרניט געוואוסט ווען אירן און אירנטום. ער איז אויפגע־צויגן געווארן אין זיין מוטער פאַלאַץ וואָו די בעסטע לערער האָבן אים גע־נעבן ביכדונג, אבער פון דעם פּראַק־טישן לעבן האָט ער זייער ווייניק פאַר־שטאַנען.

עמעריך איז געווען דער איינציקער זון פון דער רענירנדער פרינצעסן מאַ־ריע, וועלכע איז געווען א גרויסע שיינהייט און זייער א כיטרע פרוי, און צו אירע אַכציעס זיינען גאָר ניט געווען קיין גרעניצן. זי איז פאַר־בליבן אן אלמנה ווען זי איז נאָך גע־ווען זייער יונג, און זיינט דאַמאָלסט האָט זי זיך אנטזאָגט חתונה צו האָבן א מאַן. זי האָט געלעבט אויסשליסלאַך פאַר איר זון. איר העכסטע אויפגאַבע אין לעבן איז געווען, צ ווערנרעסערן איר מאַכט, אויסצובייטערן די נרע־ניצן פון איר פירסטנטום, און אויב מעגלאַך, אנצוטאָן א קעניגלאַכע קרוין אויף דעם קאָפּ פון איר בן יחיד.

דער פרינץ איז געווען דאָס טייער־סטע וואָס זי האָט פאַרמאָגן, און דערפאַר איז ער געווען דער ציל פון איר לעבן. זי האָט אים צעבאַלאַוועט און זי האָט אים קיינמאָל קיין שום זאַך ניט טאָנטזאָגן. אבער אין דער האָט איר הארץ גענומען שלאָגן מיט א מאָדנער אומרו. דאָס האָט אבער געדויערט ניט מער ווי א קורצע ווייר־לע: דער שלאָף האָט זיך באַלד איינ־געבראָכן ווי א נאַכט־נגב, אין איר מידן קערפּער און פאַרשטילט דאָס אומרואיקע הארץ קלאַפּעניש . . .

איצט איז שוין געווען צו שפּעט צו טראַכטן נאָר וועגן אזוינע זאַכן. די יאָרן האָבן זיך אנגעהויפּט איבער איר קאָפּ. זי פילט זיך, ווי אַז אי־ר בעריקע אין דער וועלט.

צו שפּעט? און אפשר איז עס נאָך אַלץ ניט צו שפּעט? וואָלט זי דען ניט געקאָנט נאָך אפילו איצט זאָר־גען פאַר א מאַן, אויפצוציען קינדער, אירע קינדער. האָט זי דען ניט צוויי שוואַרצע הענט, צוויי פיס, וואָס שטיי־ען נאָך פעסט אויף דער ערד, און אַן אומבאַרירט לייב, וואָס זי איז גרייט אוועקצוגעבן? ווי אזוי זאָל זי עס אָבער דורכפירן? זי כאַפּט אַמאָל אויף זיך בליקן פון מענער, נייגערי־קע מענער בליקן, וואָס גלישן זיך איבער איר . . . אבער פאַר דעם שרעקט זי זיך. אויף אזא אופן קאָן זי א מאַן ניט פאַרטשעפּען . . . זי מוז זוכן א שענער מיטל . . .

זי האָט געהאַט א שכנה. די שכ־נה איז געווען דער איינציקער לעבע־דיקער מענש אין דער וועלט, פאַר וועמען מען זי האָט געקאָנט אויסריידן אין דער הארץ. די שכנה איז געווען דער איינ־ציקער לעבעדיקער מענש אין דער וועלט, פון וועמען זי האָט אַמאָל גע־הערט א גוט וואָרט. און די שכנה האָט איר געגעבן אַן עצה אריינצושטעלן אין א צייטונג אַזאַ אַנאַנס: "אַן אַנ־שטענדיק, איינזאַם מיידל, זוכט באַ־קאַנטשאַפט פון אַן אַרענטלאַכן יונגע־מאַן, גרייט אריינצוהעלפן. צוועק — הייראַט. גאָר ערנסטע זאָלן זיך מעל־דען".

די זאַך איז איר געפעלן: עס איז געווען ניי און האָט אויך געהאַט אין זיך א מין רייץ. זי האָט אריינגעגעבן די מעלדונג אין דער צייטונג און זי האָט געגומען וואַרטן מיט גרויס אומ־געדולד.

זי האָט געקראָגן איבער פופציק ענט־פערס. זי איז געווען איבערגעליקלאַך. פאַרזיכטיק, כמעט פייערלאַך האָט זי געלייענט אין בריוו נאָכן אנדערן. זי האָט געוואָלט ענטפערן אויף אַלע בריוו. אבער די שכנה אירע, וועלכע קומען איבערמאָרגן, וונטאָג, פינף אויזיגער פאַרנאַכט, צום אריינגאַנג פון "אפּעאָום" טעאַטער

"דאָס זיינען די סמנים, ווי איר זאָלט מיך דערקאָנען:

"איך וועל טראָגן א העל בריינעם איבערהראַק, א האַרטע הוט און א בלוי טיכעלע אין דער אויבערשטער קעשענע. ווילט איר אזוי גוט זיין, ליבע פריינדין, און טראָגן אין האַנט דריי ווייסע בלומען, כדי איך זאָל איך אויך קאָנען דערקענען?

"מיט אויפריכטיקער פרייגשאַפט, אייערער . . . . "

עטלאַכע מאָל נאָכאַנאַנד האָט זי איבערגעלייענט דעם בריוו. אירע אויגן האָבן געוויכטן פון גלוק. די באַזן אירע האָבן באַמוטיגט פאַרב צום ער־שטען מאָל אין איר נאָנץ לעבן האָט זי א גרייטע, אויפגעלאַכע, ניט געצווונ־טע פרייד אָנגעפאַנען אין מיידלשן הארץ. די ווענט אין איר אייגנער וואוינונג האָבן זיך אויסגעבריט, פונקט ווי איר הארץ, זי האָט געזען פאַר — און זי האָט עטלאַכע מאָל אָנגע־הויבן פון דאָס ניי. קיין שום אנהויב איז איר ניט געווען צום האַרצן, זי האָט געדאַכט אין דער אַמאָליקער מאַ־מענט, פינף אזייגער . . . " עס איז געווען פאַר איר א גרויסער מאַ־מענט, די שעה פון איר גליק אין לעבן! . . .

די נאַכט פון שבת קענן זונטאָג איז זי שלעכט געשלאָפן. עס האָבן זיך איר געבאַמבלט שלעכטע געדאַנ־קען. איין מאָל האָט זיך איר גע־חלומ׳ט, אז זי האָט מיט א נאַנצער שעה פאַרשפּעטיקט צו קומען צום טע־אַטער און זי האָט אים שוין דאָרט ניט געטראָפן. א צווייטן מאָל האָט זיך איר ע׳חלומ׳ט, ווי זי פאָרט אין אַ אַוטאָמאָביל צום טעאַטער. דער אור־טאָמאָביל איז געפאָרן אין געפאָרן אין האָט אַלץ ניט געקאָנט אָנקומען צו דעם פּלאַץ. זי האָט זיך אויסגעכאַפּט אין א טויטלאַכער אנגסט און זי האָט געצייטלט די מינוטן, ביז עס איז גע־ווארן טאָג. נאָכן פרי איז זי אויפגע־שטאַנען און זי האָט זיך גענומען גרייט־טען צו דער באַנענעניש . . .

זי האָט געוואָלט זיין אויסגעפּוצט, ווי נאָך קיינמאָל ניט אין איר לעבן: קיין מער פייערלאַכע געלענגהייט האָט זי ביז יענעם טאָג ניט געהאַט . . . אמאָל צוואַנציק האָט זי זיך פאַרקעמט, די האָר, ביז זי האָט צונעטראָפן, אז זיי זאָלן ליגן, ווי זי האָט געוואָלט פאַר איר פנים, וואָס האָט צוליב דער אומרואיקער נאַכט אויסגעזעען באַזונ־דערס מיד און אָפּגעצוינט, זי האָט זיך געשראָקן . . . אין זי טאַקע ניט צו אַלט פאַר אים? ער איז דאָך נאָר נאָר א אינגל, ערשט דרייסיק יאָר אַלט! וועט ער באַמערקן די קניי־טשען אַרום איר מויל? ווער ער זיך

(שלום אויף לעצטער זייט)

סאַסקאַטונער נאַטיצן

די עלטערן פון סאַסקאַטון זיינען געבעטן צו קומען זונטאָג, דעם 2טן אויגוסט, אין תלמוד תורה, צו רעניס־טרירן זייערע קינדער.

די תלמוד תורה האָט איצט אָנגע־שטעלט נייע לערער. דער פרינציפּאַל איז דער גוט באַקאַנטער פעדאַגאָג און לערער מר. קאַבאַקער. אויך קומט א נייע לערערין פאַרן קינדער גאָרטן, מיס שטיינער. א נייע נייע לימודים, אויס־גערעכנט פון יעד החנוך מיט דעם פרינציפּאַל מר. קאַבאַקער, וועט דאָס יאָר איינגעפירט ווערן. לימודים פאַר קליינע און גרויסע פון אידיש ביז משניות אריינגערעכנט. זונטאָג, דעם 2טן אויגוסט, 10 אזייגער אינדערפרי, וועט די ת״ת זיין אָפּן פאַר רעניסטראַ־ציע און אַלע אידישע עלטערן זיינען געבעטן צו קומען און פאַרשריבן זיי־ערע קינדער אין דער ת״ת.

* * *

מיס מילער פון רערזשיינע איז פאַר א קורצן באַזוך אין שטאָט. מיס מילער האָט אַראָבאַכט אירע זומער וואַכאַ־ציע אין וואַכטרוס און איצט איז זי דער נאָסט פון מר. און מרס. וו. סאַ־קאַלאָוו.

* * *

דינסטאָג האָט מרס. צייטלין נענע־בן א פאַרטי לכבוד מרס. שרעג. פון עדמאָנטאָן. מרס. שרעג איז דער נאָסט פון מר. און מרס. דאָן איידעלמאַן.

ר. שטערנבערג.

פאַר בעסטע רעזולטאַטן - -

פאַרלאַנגען די בעסטע קעכערינס בלויז

- דזשעל -

סוויפט׳ס כשר דזשעל